

Miro u zemlji čudesna

39.7°C

Domotherm®

MIRO U ZEMLJI ČUDESA

Znači..... S tom riječi moj mlađi sin počine, prvenstveno upitnu rečenicu, kada nešto treba, želi, objasniti da mu je to neophodno. Mustra je i ima dobar vokabular za svoje godine. Tu uzrečicu koristi i kada mi treba reći što se važno dogodilo u školi, treningu ili igralištu. To izgovori takvim ozbiljnim tonom da ga nikada nisam prekinuo u njegovom izlaganju, koje u samom početku nisam znao u kojem će smjeru otići. To uvijek s guštom poslušam, makar i kada dobije negativan odgovor, on nastavlja objašnjavajući zašto je to baš ono što treba. Tko Jakija pozna, zna o čemu pišem. Tako da ću ja započeti današnji tekst s njegovom najdražom riječju.

Znači.... Jučer ujutro sam se pobudio oko deset sati, nije to jutro, ali meni koji sam legao u četiri i trideset je bilo. Otvaram oči sav u nekakvom bunilu, kao da sam malo drogi. Dižem se, polako, toliko brzo koliko mi kičma dopušta da izbjegnem one najgore bolove. Ustao sam i kod prvih

koraka, uz bolove u leđima na trenutak osjetim da me štre-
cne opet ponos svakog muškarca. Točnije, jajca i s njima sve
povezano. Znam da je nekima pun kurac mojih jajca, ali ova
priča ima dodatnu ekstenziju koju sam vam odlučio preni-
jeti. Prvi puta sam je iskusio, samo zato. Vrlo je neobična za
mene, koju je nisam doživio u tolikoj mjeri.

Sve počinje s gore navedenim i u toku dana osjetim da
upala napreduje, a ja postajem malaksao. Ne pridodajem
tu baš veliku važnost ili neku zabrinutost. Dan nastavljam
ležerno, kao da ništa ne osjećam. Tu i tamo štrečne, ali i po-
lako opet, jebo ga ja, desno naotiče. Pa splasnulo je prije koji
dan uz dva tjedna antibiotika. Jebem taj muški mjehur, ali
mi je doktor rekao da je to ponovljiva stvar, kada je jednom
doživiš. Opet zauzimam stav kao da sam usran i hodam kao
kauboj, ali kad naiđe Boki ispravljam se kao da mi nije ništa.
Znam što slijedi ako sazna za jajce, hitna. A ja neću i gotovo.

Noć je pala i u meni se javlja osjećaj koji sam mislio
da ću izbjeći. Malaksalost se pretvara u bunilo, osjećam da
mi se temperatura diže. Sva sreća Boki odlazi s frendicama
na predstavu u osam. Lijepo se sredila, ali mi fali riječi da je
opišem, jer me bunilo preuzima, a ja se pravim da dremam,
bacajući pogled na nju. Što ima od toga da joj se ispovjedim,

kada mi ne može pomoći. Neka se ide zabaviti. To joj treba. Odlazi.

Pokriven s tri deke i s bolnim jajcem, dozivam Jakšu koji na katu, u svojoj sobi, gleda dugo očekivanu seriju, ne znam joj ime. Miš mi donese poplon i obmota me njime.

I tu sve kreće. Ja sa svim tim pomagalima na sebi se pokušavam ugrijati, ali groznica i bunilo me preuzimaju. Borim se, ali ostajem poražen. Toliko se tresem, dok na Radio Tvornici počinje emisija kao svake subote, prvo lagani House i potom žešći Rave. Groznica je na vrhuncu, a ja se u tom bunilu vidim na Rave partyju, gdje DJ vrti ploče, žestoko, a ja hvatam ritam, ali ne mogu. Brža je treskavica nego DJ-jev ritam koji dolazi iz zvučnika. Vidio sam se na polju ispred bine kako plešem na najgorem tripu. Takvo ritmično stanje je potrajalo oko sat i pol. Jakšu sam opet dozvao da mi natoči čašu soka, godio mi je, a kad ju je donio i stavio na stol, gledao sam je, беспомоћно. Nisam mogao pružiti ruku da bi ugasio žeđ koja mi je već toliko osušila usta i ždrijelo, kao da danima nisam ništa popio. Nekako uspijevam. Tvornica i dalje dere, ja i dalje hvatam ritam, pokriven do zuba. Te halucinacije još nisam okusio, da te tako mogu nadvladati, da sam toliko беспомоћан. Svašta mi se priviđalo. Između ostalog i dinosaur mi se prošetao kroz sobu, pitajući ne za željeni

smjer. Sva sreća da sam bio sam, da kojim slučajem nisam trebao razgovarati s nekim. To bi.....ma, užas.

Polako je groznica popuštala, ta čudna tjelesna pojava, ti toliko goriš, kao plamen, a toliko ti je jebeno hladno.

Boki dolazi oko deset navečer, ulazi u kuću, provjerava klince ne znajući što proživljavam, spušta se u dnevnu sobu i ugleda me u pozi bez pokreta. Upita “Što je sad?”. Ja rekoh “Mislim da imam malu temperaturu.” Odmah je zabila toplomjer pod pazuh, a ja da se malo na šalim, objašnjavam joj da bi bilo mudrije da temperaturu mjerimo bliže epicentru upale, u guzu. Samo me pogledala svojim prekrasnim, ali ubitačnim pogledom. Kao da su nam se misli prožele, da smo pomislili na isto, što je bilo neki dan od kuhanih jaja. Vidio sam da joj nije neka fora, ali meni je bila super. Čak sam se pokušao i namjestiti. I dalje samo ja uživam moleći je da izmjeri temperaturu u guzi. Odbija, ljutito. Tu stajem.

Vrijeme prolazi, Alexa kojoj je zapovjedbno da odbrojava pet minuta, javlja da je prošlo zadano vrijeme. Temperaturu sam mjerio digitalnim toplomjerom koji bi trebao izmjeriti u manje od tri minute. Petnaest minuta prolazi, ali od njega ni trč’ ni mrc’. Trebao se već odavno oglasiti da je

završio mjerenje. Jebem ga i automatiku, rekoh Boki “Ja ga vadam.”

Toplomjer je pokazivao 39,9' i očito da nije mogao dalje. Uspijevam ga, kroz nekoliko, minuta uslikati na 39.7', a bilo mi je dobro. Bez halucinacija samo pokoja bedasta riječ. Boki se odmah počela spremati da me vozi na hitnu.

Ja kažem “Neću ići makar umro. Ne idem i gotovo. Ići ću u ponedjeljak doktoru, pa ćemo vidjeti što će biti.” Nadam se samo da me neće zadržati na Odjelu, što je zadnji puta skoro napravio da nisam izbacio tu, presudnu, riječ više.

Pijem tablete protiv temperature i ona pada. Uvjeran sam da imam covid ili gripu. Ostajem ležati u dnevnoj sobi, gdje ću i spavati. Boki zahtjeva još jedno mjerenje temperature, ja joj kažem da je bespotrebno, da mi je dosta pala. Neće ići gore spavati dok ne obavim to njoj toliko bitno mjerenje. Vadi bateriju i stavlja nazad, i toplomjer uredno dalje radi. Baš onako kako treba. Temperatura je 38,2'. Ništa naspram groznice kada je sigurno bila i viša od 40'. Odlazi gore spavati. Stavljam si laptop u krilo, ne mogu za stol gdje je veliki monitor. Boli me, makar sam popio tabletu protiv bolova. I još u djelomičnom bunilu, kako je noć navirala, počinjem s ovom pričom. Brzo ide makar imam dosta rupa u glavi.

Dok je pišem, razmišljam što ako nije niti covid niti gripa, a volio bi da jesu da maknem sumnju sa svoga jajca. Sjeban sam. Cijela desna strana je u kurcu. Od muškog desnog epicentra, desna ruka, pa desna strana mesnog nareška u glavi, koji živim čudom nije eksplodirao od tolike topline. Desnica kao da u meni ne postoji, ostaje samo ljevica. Ovo zvuči kao politička konstatacija, ali za politiku me boli kurac. Jedino od politike mogu na luleku, desnicu zavrtjeti udesno, kao ljevicu ulijevo.

“Jebe me se”. Poznati članak Miljenika Smoje koji je politički prožet kroz svaku riječ. Moja priča nije, ali mi se sviđa naslov. To je sve što sam od politike pročitao u zadnjih četiri ili pet godina, niti popratio televizijsku ili radijsku emisiju. Kako bi rekao Branko Đurić Đuro. Politika, zdravoooo!

Sada je oko tri i četrdeset, ujutro. Ostaje mi samo nada da ovo nije od jajca, što ćemo ujutro znati kada Boki dođe s testovima.

Za sada prekidam, čekajući sutrašnji dan.

Sutrašnje jutro me nagazilo oko devet sati. Bolje mi je,

kao da nemam temperaturu. I nisam imao. Kada se Boki vratila iz nabavke, odmah toplomjer i moje sumnje su se potvrdile točnima. Krenula je odmah s testiranje, što sam ja odbio jer sam želio prvo doći sebi, popiti gutljaj kave i zapaliti pljugu. Nakon nekog vremena pristajem na testiranje i, jebi ga, negativan sam na sve, a to znači da mi u ponedjeljak ne gine posjeta doktoru. Zbilja mi te upale idu na kurac. Reći ću doktoru neka napravi sve što treba, samo da to više zaustavi. Ne mogu to podnijeti. Moram raditi. Kod mene je bolovanje luksuz kao godišnji odmor, kojeg imam desetak dana godišnje. Ako treba neka i izvadi jajce, stavi pikulu, onu, kapitalku i ja sretan. Neka po čupaju sve ako treba, samo da me više ne jebu ta jaja. Pune su mi ih gaće.

Dovidentos!